

еха. Пътеката се изкачваше все нагоре, завиваше край стръмни пропасти, слизаше малко, преминаваше заснѣжени полета, рѣдки джбрави, пакъ се изкачваше нагоре. Навлѣзоха въ една гѣста борова гора, лицата имъ облѣхна остро ухание, отъ дветѣ страни дърветата се издигаха като черносребърни стени, които сякашъ се събираха въ една черта, тамъ гдето чезнѣше широката пътека. Отъ клонитѣ се сипѣше снѣгъ връзъ покрива на кочията. Следъ като изминаха гората, отново предъ очитѣ имъ се разстла море отъ остри чуки и пропасти, голи скали и тъмни гори. Нѣкаква чудна тишина притискаше величественитѣ простори, отъ които залѣзващото слънце изтрѣгваше пѣстри блѣсъци. Само вѣтрѣтъ свирѣше непрестанно — единственъ господарь на тия самотни върхове.

Отъ всѣки внезапенъ завой на пътя изведнѣжъ се мѣркаше, все по-близо и по-ясно, деспотското кале. Сватбаритѣ пѣтуваха известно време край брѣга на една доста широка рѣка.

— Това е Песѣо поле — каза Славъ усмихнатъ, като посочи на невѣстата си една широка долина, която завършваше при процѣпа, презъ който се промѣкваше рѣката. — Нѣкога това всичко тука е било езеро... Но като се раздѣлила планината, водата изтекла въ полето долу. И въ долината останала само една грамадна риба. Три месеца псетата отъ околнитѣ села яли тука месото ѝ. Затова е останало име Песѣо поле...

Изабелъ го гледаше и нищо не разбираше, колкото и да се мѣчеше Славъ съ движения на рѣцетѣ да ѝ обясни всичко. Тогава извикаха въ колата графъ Евстахий, който отбираше малко грѣцки, и наскоро отъ кочията почнаха да излитатъ весели смѣхове и викове. Славъ се разбѣбра, почна да посочва на младата деспина всички земи, които сега бѣха вече и нейни, да ѝ разправя предания за мѣстности и минали времена, Евстахий се мѣчеше доколкото може да превежда и обяснява.

Въ далечината се зачу звѣнъ отъ камбани — бавни, тържествени. Смѣтенъ глѣчъ се надигна задъ близкия превалъ. Когато кочията и придружаващитѣ ги конници изка-